

РЕШЕНИЕ

№ 3040

гр. София, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1465** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Р. Л. А.- гражданин на И. срещу Решение №1613/26.01.2023 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Р. Л. А.- гражданин на И..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал И. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият принадлежи към малцинствена група- араби, които са подложени на дискриминация в страната му на произход. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- А. Р. Л. А. редовно и своевременно призован се явява и с помощта на преводач от персийски език- И. З. поддържа

жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат И., редовно упълномощен, който също поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по оспорването- Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван, се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призвана се представлява от прокурор К., която намира предявената жалба за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 03-19/23.05.2022 година Председател на ДАБ към МС на РБ делегирал на Д. К. – Заместник- председател на ДАБ правомощията по чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила и делегирал и правата по чл.48, ал.1, т.2, т.3 и т.4 от ЗУБ.

Със Заповед № 264з-2350/09.09.2022 година на Директор ОД на МВР – Г. е краткосрочно настанен в обособено за тази цел звено на СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“ за срок до 30 календарни дни лицето представило се като А. Р. Л. А.- мъж, [дата на раждане] -23 години, гражданин на И..

На 03.10.2022 година оспорващият депозирал Молба за закрила до ДАБ към МС на РБ, като молбата е депозирана чрез Дирекция „ Миграция“.

След регистриране на молбата оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на И., етническа принадлежност – арабин, неженен, живее в [населено място], по религия шиит, образование средно, професия студент, владее арабски, персийски, турски и английски език.

Чужденецът е настанен в РПЦ- С., [жк] на дата 03.10..2022 година въз основа на Решение за настаняване №169/03.10.2022 година.

На 03.10.2022 година до оспорващия е изпратена Покана за явяване на интервю на дата 10.10.2022 година, но на посочената дата, същият не се явил за провеждане на интервю/ факт, установяващ се от приложения по делото Протокол.

На 08.12.2022 година до оспорващия е изпратена Покана за явяване на интервю на 09.12.2022 година.

На 09.12.2022 година с оспорващия е проведено интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС в присъствието на преводач от персийски език И. З., на което той посочил, че е напуснал И. на 08.01.2020 година легално, като пътувал със самолет до Турция, заедно с брат му и баща му и там останали около 2 години, като имали намерение да бъдат признати за бежанци в Турция, като са подали молба за закрила , но им казали, че в И. има много хора, изпратили ли ги в малък град в северната част на Турция и там били разпределени в Център за бежанци, където престояли около 7 месеца и 20 дни, и са имали временен документ, но с тези документи не са могли да получат медицинска помощ и обучение, като са искали да ги депортират и затова са напуснали Турция и тръгнали към България. В България влязъл нелегално преди около три месеца, пеш с помощта на трафикант, като може би са изтекли паспортите, които са останали при майка му в Турция и малко след като минали границата били заловени от българските власти в [населено място], откарали ли ги в затвора и след

това от Центъра от затворен тип подали молба за закрила, подавал е молба за закрила само в Турция , но са искали да ги депортират, бил е арестуван за участие в протести, като 3 денонощия бил в ареста, били са го, не са му давали и вода, а протестите били през месец ноември 2019 година за горивата, а след това с помощта на чичо му Д.-роднина на майка му не се прибрал в къщи и заминали за [населено място] при чичо му А. и освен тези три дни ареста, не е имал никакви проблеми с властите, не е осъждан, не е имал проблеми заради религията си, живял е в [населено място], етническата му принадлежност е арабин и имел проблеми заради нея, като се пробирал от университета са му казвали“ гаден, мръсен арабин“ и са използвали други думи, има дискриминация към арабите, не са му давали да учи и да работи, като е бил студент последна година в Технически университет, не е имал сигурност за живота си и същият е бил в опасност, не е имал никакви права, а докато е бил в К. не е имал проблеми с никого, като чичо му Д. познавал много влиятелни хора, не е отбил военната си служба и няма право да напусне страната си, но чичо му е платил гаранция, че може да напусне И. за срок от един месец, като са плащали много пари на различни институции за да могат да напуснат И., не е имал други проблеми с властите, заради етноса си, религията , не иска да се върне в И., защото там има расизъм и от РБ иска закрила, за да може да работи и учи.

На 26.01.2023 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение №1613, с което отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Р. Л. А.- гражданин на И..

Решението е връчено на 30.01.2023 година на оспорващия, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводача И. З..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №1613/26.01.2023 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ Председател на ДАБ е делегирал правомощия за издаване на решения по реда на чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ. Съгласно чл.52 от ЗУБ (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 година/ Председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. / като тук е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможно. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или

период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето Д. К. заема длъжността- Заместник-председател на ДАБ към МС. При издаването на решението, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 03.10.2022 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 03.10.2022 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна

закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 03.10.2022 година и то лично в съответствие с разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от персийски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от персийски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място липсват и твърдения, че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана, за да е налице нарушение на чл.12, т.1, б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и

вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право.

Нещо повече, в хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58,ал.3 от ЗУБ според която, молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата,която ще се следва, и за неговите права и задължения,както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.Когато обстоятелствата налагат това,тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза,още след регистриране на молбата,на оспорващия е предоставена информация / Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от персийски език и отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. Още при регистрацията на оспорващия по реда на [чл. 61, ал. 2 ЗУБ](#)/както при подаване на молбата, така и при попълване на регистрационния лист оспорващият е посочил, че владее персийски език. Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил персийски като език, които разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14,ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език.Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език,който владеят или за който има разумни основания да се счита,че те разбират.Търсещият закрила е гражданин на И. като официалният език е персийски, като оспорващият е заявил, че владее персийски, арабски, английски и турски. Основното интервю в производството по общия ред, чиято цел е била иранският гражданин да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република България и то представена от него на персийски език, като при провеждането на интервютата, оспорващият е заявил, че няма пречка И. З. да бъде преводач, няма комуникативни пречки и разбира персийски език. Така кандидатът е бил максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца персийски език, текстът му е прочетен на персийски език и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по [чл. 63а, ал. 6 ЗУБ](#) и чл. 12, ал.1, б. "б."от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена.Наред с това,самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез

изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от персийски език. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството, проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност, осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най-вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто.

Производството е приключило, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил Становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ. След получаване на личното дело на търсещия закрила и в срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Заместник-председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 , т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И. легално със самолет за Турция заедно с брат си и баща си на дата 08.01.2020 година, след като бил арестуван три дни през месец ноември 2019 година и

престоял в ареста три дни заради протести, свързани с вдигане цената на горивата, а след като го пуснали се чувствал много застрашен и не се прибрал в родния си град, а отишъл в [населено място], при чичо му А. и до напускането на И. останал там, имал е проблеми в И. заради своята етническа принадлежност- арабин, не е отбил военната си служба, в Турция останал две години, но искали да го депортират в И., и затова преминал нелегално границата на РБ, като бил заловен в [населено място] и след залавянето му подал молба за закрила.

Обосновано административният орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да придобие международна закрила, като опасенията на иранския гражданин от преследване от страна на иранските власти са само и единствено израз на неговата защитна теза, още повече, че същият е напуснал И. легално със самолет за Турция и там останал около две години. Заявената бежанска история е твърде противоречива- едни път оспорващият твърди, че поради етническата си принадлежност- арабин не е могъл да учи, защото е бил дискриминиран, а след това е студент последна година в Технически университет, коте пък сочи, че по никакъв начин не му е ограничено правото на образование само и единствено на база етническа принадлежност. Твърдението за страх от преследване поради участието му в протести през месец ноември 2019 година и задържането му за три дни, също не може да обоснове основателен страх от преследване, защото той е напуснал легално И. със самолет за Турция, въпреки че според твърденията му е бил в списъка на лица, за които има забрана за напускане на И.. Представеното в хода на съдебното производство доказателство на лист 87 от делото – Разписка за плащане по никакъв начин не може да доведе до извод, че посочената сума пари е платена от оспорващия или от неговия чичо, за да може да напусне страната си, защото в тази Разписка за плащане няма нито имена, нито основание за плащане, за да може да бъде годно доказателство в подкрепа на твърденията на оспорващия. Недостоверно и неправдоподобно е твърдението на оспорващия, че е имал проблеми с иранските власти, защото ако това бе така, то възниква въпросът как легално и със самолет до Турция същият е напуснал И.- очевидно твърденията са му само и единствено с цел защитната теза и получаване на международна закрила, още повече, че ако оспорващият е искал такава, то още при влизане в РБ би поискал предоставяне на такава, а не след като е бил задържан и настанен в СДВНЧ.

Нещо повече дори, твърдението на оспорващия, че се страхува от преследване е само и единствено отново със защитната му теза, още повече, че след ареста му, той е останал да живее необезпокоявано в И., не е бил съден ,осъждан, и дори легално е напуснал И..

Неоснователно е твърдението на оспорващия, че спрямо него като арабин е проявена дискриминация, защото не се установява той да е бил жертва на конкретно дискриминационно отношение. Съгласно Глава Втора, § 54 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на ВКБООН лицата, към които отношението е по- неблагоприятно, не са непременно жертва на преследване, а само при определени условия дискриминацията се превръща в преследване и това става, когато дискриминационните мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например сериозни ограничения в правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения/ а както сам твърди, че е бил студент последен курс/. Нещо повече дори от представената Справка от 16.03.2023 година на Дирекция“ Международна дейност“ в съдебно заседание е видно, че така наречените „ ирански араби“ са арабските народи на И., които наброяват 1,5-3 милиона души. А.

араби са арабска общност в И., пребиваващи най-вече в богатата на ресурси провинция Х., разположена в Ю. И. и граничеща с И., като тази област е известна като А. сред арабската общност. Столицата на Х. е [населено място], като ахвазките араби са най-голямата арабска общност, предимно пребиваваща в И., а повечето от арабите в И. изповядват шиитски ислям, но има малцинство, концентрирано в крайбрежните региони, които са сунити, като иранските закони, изискващи религиозна проверка и придържане към концепцията за управление на юристите, която не се среща в сунитския ислям, накърняват способността на сунитските мюсюлмани/ които са белуджи, ахвази или кюрди да се интегрират в гражданския живот и да работят в определени области, но оспорващият е мюсюлманин шиит, а не сунит и пак от Справката се установява, че арабските културни дейности се толерират, а на арабите е позволено свободно да носят традиционни арабски дрехи и също да говорят свободно арабски език, но подобно на други малцинства иранските араби се оплакват от икономическото пренебрежение и дискриминация в образованието, заетостта и жилищното настаняване, в област като политика и култура/ а при посоченото по-горе оспорващият един път твърди, че му е ограничено правото да учи, а след това, че е бил студент последен курс в университет, което сочи на липса на дискриминация по признак етническа принадлежност и то за образование. Нещо повече – от Справката от 16.03.2023 година се доказва, че Австралийското Министерство на външните работи и търговия оценява, че населените с араби региони на И. традиционно са обект на икономическо пренебрегване, но арабите на са специален обект на дискриминация въз основа на тяхната етническа принадлежност, включително способността им да имат достъп до държавни услуги, и на тях се предоставя държавна защита като на другите етнически малцинства. Обстоятелството, че оспорващият не е отбил военната си служба също не може да бъде основание за страх от преследване, защото ако той е имал забрана за пътуване поради този факт, възниква въпросът как легално е напуснал И. и то със самолет за Турция- очевидно, това не е било проблем за напускането на И..

Всичко това сочи, че оспорващият не е бежанец, а мигрант.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на

молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си И. легално през месец януари 2020 година със самолет до Турция, не може да обуслови каквото и да е преследване или страх от преследване. Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал И. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или

потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Напротив- ако е имал сериозни заплахи от каквото и да е естество, то възниква въпросът как легално е напуснал И. и е заминал за Турция, като е дошъл в РБ нелегално и не е поискал веднага предоставяне на международна закрила.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си и е дошъл в РБ нелегално, като е подал молба за закрила след като му е издадена Заповед за краткосрочно настаняване в СДВНЧ. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също липсват и оспорващият не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване, като изрично е посочил, че не е политически ангажиран, че не бил съден или осъждан, и ако в действителност е бил подложен на твърдяна заплаха.

Общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание да се приеме, че е налице опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, още повече, че причината да дойде в РБ е желанието за по-добър живот.

Законосъобразно Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било

групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал И. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

Ислямска република И., наричана в миналото и П. е унитарна президентска република в Югозападна А., граничи на запад с И. и Турция, на северозапад с А. и А., на север с К. море, на североизток с Т., на изток с А. и П., а на юг с О. залив и П. залив. Столицата и най-големият град е Т. Тя е 17-а в света по територия с площ 1 648 195 km². Населението ѝ е ок. 83 милиона души. Страната е смятана за регионална сила и има важно геополитическо значение със своето стратегическо разположение между Близкия изток, Централна А. и Ю. А. и със значителните си запаси от нефт и природен газ. Столица на И. е град Т., най-големият град и най-важният политически, културен и стопански център в страната. И. е мултикултурна страна с много етнически и езикови групи. Най-големи етнически групи са: перси (61%), азери (16%), кюрди (10%) и лурци (6%). Мнозинството от иранците произхождат от арийците и говорят един от иранските езици, въпреки че официален е само персийският и макар че числото, процентът и определението на различните иранци е оспорвано, главните групи в категорията на иранските езици включват персийски (60%), гилянски и мазандерански (2%), кюрдски (7%), лурски (2%), белуджки (2%), азербайджански (24%), турски (2%), арабски (3%), арменски, еврейски, асирийски и други. И. е ислямска република, чиито законови уредби са съобразени с вижданията на ислямското право. Страната е пример за теокрация. Въоръжените сили на И. се състоят от Сухопътни войски, Военновъздушни сили, Военноморски сили и Корпус на Ислямската революционна гвардия с обща численост около 545 000 души, както и сили от резерва 350 000 резерв сила, което представлява редовна военна сила от 900 000 души. Към тях се прибавя и въоръжена паравоенна милиция, наречена „Б.“, която включва около 90 000 униформени войници в състава на революционната гвардия и до 11 милиона мъже и жени членове на организацията из цялата страна. И. има способността бързо да мобилизира 1 000 000 души. През 2007, военните разходи на И. са в размер на 2,6% от Б. или 102 щ.д. на глава от населението, най-ниската цифра от всички нации в П. залив. Военната доктрина на страната се основава на възпирането.

Въпреки зачестилите протести в И. по повод убийството на младо момиче от Моралната полиция в страната, не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и правото на ЕС и не е установен реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства при връщането си в посочената от него страна на произход, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп, както и да се установи и там. Не е налице и заплахата спрямо оспорвания, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на

такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия И. е видно, че в страната няма въоръжен конфликт. Съгласно Доклад на ВКБООН за „ Правни съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанеца и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанеца или търсещия убежище с третата страна не е задължително съгласно международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин е подал молба за закрила едва когато е имал издадена Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, като целта му не е била да потърси закрила, а да си осигури по- добър живот.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот. Твърдението му, че в И. има труден достъп до здравни услуги, по никакъв начин не може да доведе до извод, че спрямо него са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на А. Р. Л. А.- гражданин на И. срещу Решение №1613/26.01.2023 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75, ал.1, т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Р. Л. А.- гражданин на И..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен

срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: